Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

2 октомври 2019 година*

„Обжалване — Икономическа и парична политика — Член 127, параграф 6 ДФЕС — Регламент (ЕС) № 1024/2013 — Член 4, параграф 1, буква ж) — Пруденциален надзор над кредитните институции на консолидирана основа — Регламент (ЕС) № 468/2014 — Член 2, точка 21, буква в) — Регламент (ЕС) № 575/2013 — Член 10 — Поднадзорна група — Институции, дълготрайно свързани с централен орган“

По съединени дела C-152/18 P и C-153/18 P

с предмет две жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени на 23 февруари 2018 г.,

Crédit mutuel Arkéa, установено в Релек-Керуон (Франция), за което се явява H. Savoie, avocat,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват K. Lackhoff, R. Bax и C. Olivier, в качеството на представители, подпомагани от P. Honoré, avocat,

ответник в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, за която се явяват V. Di Bucci, K.-P. Wojcik и A. Steiblytė, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

подпомагани от:

Confédération nationale du Crédit mutuel, установена в Париж (Франция), за която се явяват M. Grégoire и C. De Jonghe, avocats,

встъпила страна в производството по обжалване (C-152/08 P),

и

Crédit mutuel Arkéa, установено в Релек-Керуон (Франция), за което се явява H. Savoie, avocat,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

* Език на производството: френски.

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват K. Lackhoff, R. Bax и C. Olivier, в качеството на представители, подпомагани от P. Honoré, avocat,

ответник в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, за която се явяват V. Di Bucci, K.-P. Wojcik и A. Steiblytė, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

подпомагани от:

Confédération nationale du Crédit mutuel, установено в Париж (Франция), за което се явяват M. Grégoire и C. De Jonghe, avocats,

встъпила страна в производството по обжалване (C-153/18 P),

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, C. Toader, A. Rosas и L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 юни 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си Crédit mutuel Arkéa (наричано по-нататък „CMA“) иска отмяна на решения на Общия съд на Европейския съюз от 13 декември 2017 г., Crédit mutuel Arkéa/ЕЦБ (T-712/15, наричано по-нататък „първото обжалвано съдебно решение“, EU:T:2017:900), и от 13 декември 2017 г., Crédit mutuel Arkéa/ЕЦБ (T-52/16, наричано по-нататък „второто обжалвано съдебно решение“, EU:T:2017:902) (наричани по-нататък заедно „обжалваните съдебни решения“), с които последният отхвърля жалбите на CMA за отмяна съответно на Решение ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/28 на Европейската централна банка (ЕЦБ) от 5 октомври 2015 г. за определяне на пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel (наричано по-нататък „първото спорно решение“), и на Решение ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/40 на ЕЦБ от 4 декември 2015 година за определяне на пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel (наричано по-нататък „второто спорно решение“) (наричани по-нататък заедно „спорните решения“).

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент (ЕС) № 575/2013

2 Член 10 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1), озаглавен „Освобождаване за кредитни институции, които са дълготрайно свързани с централен орган“, предвижда в параграф 1:

„Компетентните органи могат, в съответствие с националното си право, да освободят частично или изцяло от изискванията, определени от втора част до осма част, една или повече кредитни институции, разположени в същата държава членка и дълготрайно свързани с централен орган, който извършва надзор над тях и е установен в същата държава членка, ако са изпълнени следните условия:

а) задълженията на централния орган и свързаните институции са солидарни и някои от задълженията на свързаните институции са напълно гарантирани от централния орган;

б) платежоспособността и ликвидността на централния орган и на всички свързани институции се наблюдават като едно цяло въз основа на консолидираните отчети на въпросните институции;

в) ръководството на централния орган има право да дава инструкции на ръководствата на свързаните институции.

[…]“.

3 Съгласно член 11, параграф 4 от този регламент:

„Когато се прилага член 10, посоченият в него централен орган изпълнява изискванията на втора – осма част въз основа на консолидационното състояние на съвкупността, образувана от централния орган и свързаните с него институции“.

Регламент (ЕС) № 1024/2013

4 Съображения 16, 26, 30 и 65 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63) посочват:

„(16) Сигурността и стабилността на големите кредитни институции е от съществено значение, за да се гарантира стабилността на финансовата система.[…]

[…]

(26) Рискове за сигурността и стабилността на дадена кредитна институция могат да се появяват както на равнище отделна кредитна институция, така и на равнище банкова група или финансов конгломерат. Важно е да се предприемат конкретни надзорни мерки,

с които тези рискове да бъдат смекчени, за да се гарантира сигурността и стабилността на кредитните институции. В допълнение към надзора над отделни кредитни институции задачите на ЕЦБ трябва да включват надзор на консолидирана основа […]

[…]

(30) ЕЦБ следва да изпълнява възложените ѝ задачи […] с оглед гарантиране на сигурността и стабилността на кредитните институции и стабилността на финансовата система на Съюза и на отделни участващи държави членки, както и на единството и целостта на вътрешния пазар […]

[…]

(65) […] Упражняването на надзорни задачи има за цел защита на сигурността и стабилността на кредитните институции и стабилността на финансовата система. […]“.

5 Член 1, първа алинея от този регламент предвижда:

„С настоящия регламент на ЕЦБ се възлагат конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции, с цел да се допринесе за сигурността и стабилността на кредитните институции и стабилността на финансовата система в рамките на Съюза и отделните държави членки при пълно зачитане и задължение за полагане на грижа за единството и интегритета на вътрешния пазар на основата на равнопоставено третиране на кредитните институции с оглед да се избегне регулаторният арбитраж“.

6 Член 4, параграф 1 от посочения регламент гласи:

„В рамките на член 6 и съгласно параграф 3 от настоящия член, ЕЦБ е единственият орган, компетентен да извършва за целите на пруденциалния надзор следните задачи във връзка с всички кредитни институции, установени в участващите държави членки:

[…]

ж) да извършва надзор на консолидирана основа над предприятията майки на кредитните институции, установени в една от участващите държави членки, включително по отношение на финансовите холдинги и смесените финансови холдинги, и да участва в надзора на консолидирана основа, включително в колегиите от надзорни органи, без да се засяга участието на националните компетентни органи в тези колегии в качеството на наблюдатели, по отношение на предприятия майки, които не са установени в една от участващите държави членки;

[…]“.

7 По силата на член 6, параграф 1 от същия регламент ЕЦБ изпълнява задачите си в рамките на единен надзорен механизъм (наричан по-нататък „ЕНМ“), който се състои от ЕЦБ и националните компетентни органи и носи отговорност за ефективното и последователно функциониране на този механизъм.

8 Член 24 от Регламент № 1024/2013 гласи следното:

„1. ЕЦБ създава Административен съвет за преглед, който да извършва вътрешен административен преглед на решенията, взети от ЕЦБ в изпълнение на възложените ѝ с настоящия регламент правомощия, след искане за преглед, представено в съответствие с параграф 5. Обхватът на вътрешния административен преглед е обвързан с процесуалното и материалното съответствие на такива решения с настоящия регламент.

[…]

5. В случаите, посочени в параграф 1, всяко физическо или юридическо лице може да поиска преглед на решение на ЕЦБ съгласно настоящия регламент, на което то е адресат или което го засяга пряко и лично. Искане за преглед срещу решение на Управителния съвет в съответствие с параграф 7 не се приема.

6. Всяко искане за преглед се съставя в писмен вид, включително изложението на основанията за него, и се подава в ЕЦБ в рамките на един месец от уведомяването на въпросното лице за решението или, при липса на такова уведомление, от деня, в който то е узнало за решението, според случая.

7. След като се произнесе относно допустимостта на искането за преглед, Административният съвет за преглед дава становище в срок, съответстващ на спешността на въпроса, но не по-късно от два месеца от получаването на искането, и го отнася до Надзорния съвет за изготвяне на нов проект за решение. Надзорният съвет взема предвид становището на Административния съвет за преглед и представя своевременно нов проект за решение на Управителния съвет. Новият проект за решение или отменя първоначалното решение, или го заменя с решение с идентично съдържание, или го заменя с изменено решение. Новият проект за решение се смята за приет, освен ако Управителният съвет не възрази в срок от максимум десет работни дни.

[…]

9. Становището на Административния съвет за преглед, новият проект за решение, представен от Надзорния съвет, и решението, прието от Управителния съвет в съответствие с настоящия член, са мотивирани и се изпращат на страните.

10. ЕЦБ приема решение за установяване на оперативните правила на Административния съвет.

[…]“.

Регламент (ЕС) № 468/2014

9 Съгласно съображение 9 от Регламент (ЕС) № 468/2014 на Европейската централна банка от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (Рамков регламент за ЕНМ) (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1):

„В резултат на това с настоящия регламент се доразвиват и определят процедурите за сътрудничество, установени с Регламент [№ 1024/2013] между ЕЦБ и [националните компетентни органи] в рамките на ЕНМ, както и с определените на национално равнище органи, когато е уместно, като по този начин се гарантира ефективното и последователното функциониране на ЕНМ“.

10 Член 2, точка 21 от този регламент предвижда:

„За целите на настоящия регламент се прилагат определенията, които се съдържат в Регламент [№ 1024/2013], освен ако е предвидено друго, заедно със следните определения:

[…]

21. „поднадзорна група“ е някое от следните:
   а) група, чието предприятие майка е кредитна институция или финансов холдинг с главно управление в участваща държава членка;

   […]
   в) поднадзорни лица, всяко от които с главно управление в същата участваща държава членка, при условие че те са дълготрайно свързани с централен орган, който извършва надзор над тях, съгласно условията, посочени в член 10 от Регламент […] № 575/2013, и който е установен в същата участваща държава членка“.

Решение 2014/360/ЕС

11 С Решение 2014/360/ЕС на Европейската централна банка от 14 април 2014 година относно създаването на Административен съвет за преглед и установяването на оперативните му правила (ОВ L 175, 2014 г., стр. 47) се създава Административният съвет за преглед, посочен в член 24 от Регламент № 1024/2013.

12 Член 7, параграф 1 от това решение предвижда:

„Всяко физическо или юридическо лице, което е адресат на решение на ЕЦБ съгласно Регламент […] № 1024/2013 или което е пряко и лично засегнато от такова решение и което желае да поиска вътрешен административен преглед […], внася писмено известие за преглед при секретаря, в което се посочва оспореното решение. Известието за преглед се подава на един от официалните езици на Съюза“.

Френското право

13 Съгласно член L. 511–30 от Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс) Confédération nationale du Crédit mutuel (Националната конфедерация на Crédit mutuel, наричана по-нататък „CNCM“) се счита за централен орган за целите на прилагането на разпоредбите на този кодекс относно кредитните институции и финансовите дружества.

14 Член L. 511–31 от посочения кодекс предвижда по-специално че централните органи представляват кредитните институции и свързаните с тях финансови дружества, че те са длъжни да осигуряват единството на своята мрежа и да гарантират правилното функциониране на институциите и дружествата, свързани с тях, и че за тази цел предприемат всички необходими мерки, по-специално за гарантиране на ликвидността и платежоспособността на всяка от тези институции и дружества, както и на мрежата като цяло.

Фактическа обстановка

15 Crédit mutuel е нецентрализирана банкова група, която се състои от мрежа от местни каси със статут на кооперации. Всяка местна каса на Crédit mutuel е длъжна да се присъедини към регионална федерация, а всяка федерация — към CNCM, която е централен орган на мрежата по смисъла на членове L. 511–30 и L. 511–31 от Паричния и финансов кодекс. На национално

равнище Crédit mutuel включва освен това и Caisse centrale du Crédit mutuel (Централна каса на Crédit mutuel), която е кооперативно кредитно акционерно дружество с променлив капитал, лицензирана е като кредитна институция и е притежавана от членовете на мрежата.

16 CMA е кооперативно кредитно акционерно дружество с променлив капитал, лицензирано като кредитна институция. То е създадено през 2002 г. чрез преобразуване на няколко регионални взаимоспомагателни федерации. Други федерации са се преобразували в CM11–CIC, а някои са останали независими.

17 С писмо от 19 септември 2014 г. CMA представя на ЕЦБ своя анализ, че не е възможно да бъде подложено на пруденциален надзор от страна на ЕЦБ чрез CNCM. С писмо от 10 ноември 2014 г. ЕЦБ посочва, че сезира компетентните френски органи с този въпрос.

18 На 19 декември 2014 г. ЕЦБ изпраща на CNCM проекторешение, в което се определят пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel, иска от нея да изпрати този проект на различните субекти от групата и определя срок, в който те да представят становища. На 16 януари 2015 г. CMA представя становището си на ЕЦБ, а на 30 януари 2015 г. CNCM дава отговор по представеното становище.

19 На 19 февруари 2015 г. ЕЦБ изпраща на CNCM коригиран проект за решение за определяне на пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel и съставящите я субекти, иска от нея да направи необходимото коригираният проект да им бъде изпратен и определя срок, в който те да представят становища. На 27 март 2015 г. CMA представя становище.

20 На 17 юни 2015 г. ЕЦБ приема решение за определяне на пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel, в което подчертава, че тя е органът за пруденциален надзор на консолидирана основа над CNCM и компетентният орган за надзор над субектите, изброени в това решение, сред които е CMA (съображение 1). В член 2, параграф 1 от това решение е посочено, че CNCM носи отговорност групата Crédit mutuel да отговаря непрекъснато на изискванията, посочени в приложение I. От член 2, параграф 3 от това решение следва, че CMA е длъжно да отговаря постоянно на изискванията, уточнени в приложение II-2, по силата на които му е наложено съотношение на собствения капитал от първи ред (наричани по-нататък „CET 1“) от 11 %.

21 На 17 юли 2015 г. CMA иска преглед на това решение на основание на член 24 от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 7 от Решение 2014/360. На 31 август 2015 г. е проведено заседание на Административния съвет за преглед.

22 На 14 септември 2015 г. Административният съвет за преглед излиза със становище за законосъобразност на решението на ЕЦБ от 17 юни 2015 г. В него той подчертава по същество, че изтъкнатите от CMA доводи срещу това решение могат да бъдат групирани в три категории, според това дали обжалва въвеждането на пруденциален надзор над групата Crédit mutuel на консолидирана основа чрез CNCM, тъй като тя не е кредитна институция (първо твърдение за нарушение), дали твърди, че не съществува „група Crédit mutuel“ (второ твърдение за нарушение), или оспорва решението на ЕЦБ да увеличи изискваното съотношение на собствения капитал CET 1 от 8 % на 11 % (трето твърдение за нарушение).

23 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, Административният съвет за преглед, първо, припомня, че с решение от 1 септември 2014 г. ЕЦБ е приела, че групата Crédit mutuel е значима поднадзорна група, че CMA е субект, член на тази група, и че CNCM е на най-високото равнище на консолидация. Второ, той изтъква, че понятието „централен орган“, съдържащо се в член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 и в член 10 от Регламент № 575/2013, няма определение в правото на Съюза и че няма изискване посоченият централен орган да бъде кредитна институция. Трето, Административният съвет за преглед изтъква, че не е необходимо

ЕЦБ да разполага с пълния набор от надзорни или санкционни правомощия по отношение на предприятието майка на дадена група, за да упражни пруденциален надзор на консолидирана основа. Четвърто, той припомня, че преди прехвърлянето на тази компетентност към ЕЦБ групата Crédit mutuel е била обект на пруденциален надзор на консолидирана основа от страна на френския компетентен орган, а именно Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (Орган за пруденциален надзор и оздравяване) чрез CNCM.

24 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, Административният съвет за преглед достига до извода, че групата Crédit mutuel отговаря на условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, към който препраща член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014. Първо, Административният съвет за преглед приема, че обстоятелството, че CNCM има качеството на асоциация, не е пречка за наличието на солидарност със свързаните институции. Второ, той посочва, че отчетите на групата Crédit mutuel в нейната цялост са съставени на консолидирана основа. Трето, той приема, че ЕЦБ основателно е счела, че CNCM има право да дава инструкции на ръководствата на свързаните институции.

25 Що се отнася до третото твърдение за нарушение, Административният съвет за преглед счита, че преценката на ЕЦБ относно равнището на изискванията за собствен капитал CET 1 на CMA не е опорочена от явна грешка в преценката и не е непропорционална. В това отношение той подчертава съществуващите разногласия между CMA и CNCM, доколкото те разкриват управленски проблеми, които биха могли да създадат допълнителни рискове.

26 Първото спорно решение отменя и заменя, на основание на член 24, параграф 7 от Регламент № 1024/2013, решението от 17 юни 2015 г., като същевременно остава с идентично съдържание.

27 Второто спорно решение определя нови пруденциални изисквания, приложими към групата Crédit mutuel и съставляващите я субекти. Точка 1 от това решение се отнася до пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel на консолидирана основа, а точка 3 се отнася до приложимите конкретно към CMA изисквания.

Производството пред Общия съд и обжалваните съдебни решения

28 С жалби, внесени в секретариата на Общия съд на 3 декември 2015 г. и на 3 февруари 2016 г., CMA иска отмяна съответно на първото и на второто спорно решение.

29 В подкрепа на всяка от тези две жалби CMA повдига три основания, от които само първите две са засегнати в настоящите жалби до Съда.

30 С първите две основания CMA по същество оспорва законосъобразността на член 2, параграф 1 и на приложение I към първото спорно решение, както и законосъобразността на точка 1 от второто спорно решение, тъй като тези две разпоредби въвеждат консолидиран пруденциален надзор над групата Crédit mutuel чрез CNCM. В това отношение CMA изтъква, че тъй като CNCM не е кредитна институция, тя не би могла да бъде обект на пруденциален надзор от страна ЕЦБ, и твърди, че ЕЦБ погрешно е приела наличието на „група“ за целите на пруденциалния надзор.

31 С обжалваните съдебни решения Общият съд отхвърля жалбите на CMA.

Исканията на страните и производството пред Съда

32 С жалбите си до Съда CMA иска отмяна на обжалваните съдебни решения.

33 ЕЦБ иска от Съда:

– да отхвърли жалбите като недопустими, поне по отношение на основанията и доводите, изложени в точки 100—109 от същите,

– да изиска от CMA да представи, при необходимост въз основа на член 64 от Процедурния правилник на Съда, всяко споразумение за рефинансиране, сключено от CMA с дъщерните му предприятия,

– да отхвърли жалбите като неоснователни в останалата им част,

– да потвърди обжалваните съдебни решения, и

– да осъди CMA да заплати съдебните разноски.

34 Европейската комисия иска от Съда:

– да отхвърли жалбите, и

– да осъди CMA да заплати съдебните разноски.

35 С акт от 21 март 2018 г. председателят на Съда решава да съедини дела C-152/18 P и C-153/18 P за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

36 С молба, подадена в секретариата на Съда на 7 юни 2018 г. на основание член 40, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, CNCM иска да бъде допусната да встъпи в производството по настоящите дела в подкрепа на исканията на ЕЦБ и на Комисията.

37 С определение на председателя на Съда от 20 септември 2018 г., Crédit mutuel Arkéa/ЕЦБ (C-152/18 P и C-153/18 P, непубликувано, EU:C:2018:765), тази молба е уважена.

По жалбите

38 В подкрепа на жалбите си CMA излага две основания, изготвени с идентичен текст във всяка от тях, които следва да се разгледат заедно.

39 В самото начало, що се отнася до бележката, представена в приложение към тези жалби, с която университетски преподавател анализира по искане на CMA обжалваните съдебни решения от гледна точка на правото в областта на регулирането и надзора върху банките и чиято допустимост Комисията оспорва, следва да се припомни, че чисто доказателствената и документална функция на приложенията означава, че когато те съдържат правни обстоятелства, на които почиват някои изложени в исковата молба или в жалбата основания, тези обстоятелства трябва да бъдат включени в самия текст на тази искова молба или жалба или поне да бъдат обозначени в достатъчна степен в нея (вж. решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 99 и 100, и определение от 7 август 2018 г., Campailla/Европейски съюз, C-256/18 P, непубликувано, EU:C:2018:655, т. 34).

40 Впрочем, както установява генералният адвокат в точка 31 от заключението си, CMA прави общо позоваване на тази бележка в уводната част на жалбите си, без изрично да свързва посочената бележка с едно от изтъкнатите в подкрепа на жалбите основания, нито да посочва конкретно съдържащите се в същата бележка данни, които биха подкрепили едно от тези основания.

41 Следователно повдигнатото от Комисията възражение трябва да се уважи и съдържанието на въпросната бележка и препратките към нея в посочените жалби трябва да се обявят за недопустими.

42 Освен това, що се отнася до направеното от ЕЦБ искане за събиране на доказателства, достатъчно е да се констатира, че то не отговаря на посоченото в член 174 от Процедурния правилник изискване, че исканията в писмения отговор са уважаване или отхвърляне, изцяло или частично, на жалбата. Ето защо това искане трябва да се отхвърли като недопустимо.

По първите основания

43 С първите основания, изтъкнати от CMA в подкрепа на жалбите, то твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 и член 10 от Регламент № 575/2013 дават възможност на ЕЦБ да провежда консолидиран пруденциален надзор над институции, свързани с централен орган, дори когато този централен орган няма качеството на кредитна институция.

44 Тези основания се поделят на две части.

По първата част на първите основания

– Доводи на страните

45 С първата част на първите основания CMA твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 дава възможност на ЕЦБ да провежда консолидиран пруденциален надзор над институции, свързани с централен орган, без да е необходимо този централен орган да има качеството на кредитна институция.

46 На първо място, CMA счита, че ако Общият съд бе тълкувал посочената разпоредба в съответствие с член 127, параграф 6 ДФЕС и с член 1 от Регламент № 1024/2013, отнасящи се до специалните задачи, възложени на ЕЦБ в областта на пруденциалния надзор над „кредитните институции“, той е трябвало да приеме, че централният орган, посочен в член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014, непременно трябва да има качеството на кредитна институция, за да може ЕЦБ да извършва пруденциален надзор на консолидирана основа чрез този централен орган.

47 На второ място, CMA оспорва преценката на Общия съд, съдържаща се в точка 89 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 88 от второто обжалвано съдебно решение, че възприемането на неговия подход би довело до раздробяване на пруденциалния надзор в противоречие с целите не само на Регламент № 1024/2013, но и на Регламент № 468/2014.

48 В това отношение CMA изтъква по същество, че субектите, които нямат качеството на кредитна институция, не се включват в понятието „поднадзорна група“, определено в член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014, и че включването на асоциация като CNCM, която няма качеството на кредитна институция, в рамките на групата, която подлежи на пруденциален надзор от страна на ЕЦБ, не е оправдано с оглед на целта, преследвана от тази разпоредба.

49 На трето място, CMA счита, че Общият съд е допуснал грешка от правна страна при прилагането на член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014, тъй като е констатирал невъзможността ЕЦБ да налага санкции на централните органи, посочени в тази разпоредба, без да изведе от тази констатация необходимостта такъв централен орган да има качеството на кредитна институция.

50 Всъщност според CMA, тъй като ефективността на надзора се обуславя от наличието на санкционни правомощия и тъй като последните могат да се упражняват само по отношение на кредитни институции, посочената разпоредба е приложима само за централни органи, които имат качеството на кредитна институция, а обстоятелството, че ЕЦБ може да санкционира кредитните институции, които са свързани с посочените централни органи, е без значение в това отношение.

51 ЕЦБ, Комисията и CNCM оспорват тези доводи.

– *Съображения на Съда*

52 Член 127, параграф 6 ДФЕС, който съставлява правното основание, на базата на което е приет Регламент № 1024/2013, предвижда, че Съветът на Европейския съюз може да възложи на ЕЦБ специфични задачи по политиките, свързани с пруденциалния надзор на кредитните институции и на други финансови институции, с изключение на застрахователните предприятия.

53 Макар да е вярно, че в текста на тази разпоредба се посочват „кредитните институции“ и „други финансови институции“, обхватът на предвиденото в тази разпоредба оправомощаване следва да се определи, като се вземат предвид контекстът, в който тя се вписва, и целите, които преследва.

54 В това отношение следва да се отбележи, че член 127 ДФЕС се намира в част трета, дял VIII, глава 2, озаглавена „Парична политика“, от Договора за функционирането на ЕС, и определя целите и основните задачи на Европейската система на централните банки (ЕСЦБ) и на ЕЦБ.

55 Както изтъква генералният адвокат в точки 55 и 56 от заключението си, упражняването на задачите за банков пруденциален надзор, посочени в член 127, параграф 6 ДФЕС, има за цел да гарантира сигурността и стабилността на кредитните институции, по-специално сигурността и стабилността на големите кредитни институции и на банковите групи, за да допринесе за осигуряване на стабилността на финансовата система на Съюза като цяло.

56 Освен това, преследването на тези цели е посочено изрично в съображения 16, 26, 30 и 65 от Регламент № 1024/2013, както и в член 1, първа алинея от този регламент.

57 По-конкретно, от съображение 26 от Регламент № 1024/2013 следва, че за да се гарантират сигурността и стабилността на кредитните институции, е важно да се предприемат конкретни надзорни мерки, с които да бъдат смекчени рисковете за сигурността и стабилността на дадена кредитна институция, които могат да се появяват както на равнище отделна кредитна институция, така и на равнище банкова група или финансов конгломерат.

58 В това съображение се пояснява, че наред с надзора на равнище отделни кредитни институции ЕЦБ следва да има също за задача да извършва надзор на консолидирана основа.

59 В това отношение следва да се припомни, че член 4 от Регламент № 1024/2013, озаглавен „Задачи, възложени на ЕЦБ“, предвижда в параграф 1, буква ж), че ЕЦБ е компетентна по-специално да извършва надзор на консолидирана основа над предприятията майки на кредитните институции, установени в една от участващите държави членки.

60 Съгласно член 6, параграф 1 от този регламент ЕЦБ изпълнява тази задача в рамките на ЕНМ, който се състои от ЕЦБ и националните компетентни органи, и носи отговорност за ефективното и последователно функциониране на този механизъм.

61 Както следва от съображение 9 от Регламент № 468/2014, с последния се цели да се доразвият и определят процедурите за сътрудничество, установени с Регламент № 1024/2013, между ЕЦБ и националните компетентни органи в рамките на ЕНМ, като по този начин се гарантира ефективното и последователното функциониране на този механизъм.

62 Именно в този контекст член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 определя понятието „поднадзорна група“ като отнасящо се по-конкретно до поднадзорни лица, всяко от които с главно управление в същата участваща държава членка, при условие че те са дълготрайно свързани с централен орган, който извършва надзор над тях, съгласно условията, посочени в член 10 от Регламент № 575/2013, и който е установен в същата участваща държава членка.

63 Следователно Общият съд правилно е приел в точки 58—64 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 57—63 от второто обжалвано съдебно решение, че пруденциалният надзор над принадлежащи към банкови групи кредитни институции на консолидирана основа отговаря основно на две цели, а именно, от една страна, на целта да се позволи на ЕЦБ да идентифицира рисковете, които биха могли да засегнат дадена кредитна институция и които не произтичат от самата нея, а от групата, към която тя принадлежи, и от друга страна, на целта да се избегне раздробяването на пруденциалния надзор над лицата, съставляващи тази група.

64 Освен това от член 127, параграф 6 ДФЕС изобщо не следва, че посоченият в член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 „централен орган“ трябва да има качеството на кредитна институция.

65 Напротив, както изтъква генералният адвокат в точки 62—64 от заключението си, от целите, преследвани с предоставянето на основание на член 127, параграф 6 ДФЕС на конкретни задачи в областта на пруденциалния надзор на ЕЦБ, следва, че тя трябва да може да упражнява пруденциален надзор на консолидирана основа по отношение на група като посочената в член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014, независимо от правно-организационната форма на централния орган, с който са свързани субектите, участващи в тази група, и при условие че са изпълнени условията, посочени в член 10 от Регламент № 575/2013.

66 Всъщност в противен случай банковите групи биха могли да избегнат пруденциалния надзор на консолидирана основа поради правно-организационната форма на субекта, който действа като централен орган на съответната група, и следователно биха могли да накърнят ефективното упражняване на посочените задачи от ЕЦБ.

67 Следователно член 127, параграф 6 ДФЕС и член 1 от Регламент № 1024/2013 допускат ЕЦБ да упражнява пруденциален надзор на консолидирана основа по отношение на банкова група, чийто централен орган няма качеството на кредитна институция, щом са изпълнени условията, посочени в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013.

68 Що се отнася впрочем до довода на CMA, че преценката на Общия съд, съдържаща се в точка 89 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 88 от второто обжалвано съдебно решение, е опорочена от грешка при прилагане на правото, достатъчно е да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда оплакванията, насочени срещу мотиви от решение на Общия

съд, които са изложени по съображения за изчерпателност, не могат да доведат до неговата отмяна и следователно са неотносими (решение от 13 декември 2018 г., Европейски съюз/Gascogne Sack Deutschland и Gascogne, C-138/17 P и C-146/17 P, EU:C:2018:1013, т. 45 и цитираната съдебна практика).

69 Впрочем, както основателно изтъкват ЕЦБ и Комисията, посочените точки са добавени по съображения за изчерпателност, тъй като са поместени след като в точка 88 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 87 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд правилно постановява, че съответства на целите на Регламенти № 1024/2013 и № 468/2014 определението за „поднадзорна група“ по смисъла на член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 да се възприема без оглед на това дали централният орган на тази група има или не качеството на кредитна институция.

70 Освен това, излагането по съображения за изчерпателност на точка 89 от първото обжалвано съдебно решение и на точка 88 от второто обжалвано съдебно решение се потвърждава и от използването на израза „освен това“ в началото на тези две точки.

71 Следователно доводът на CMA срещу тези точки от обжалваните съдебни решения трябва да се отхвърли като неотносим.

72 Що се отнася до довода на CMA, изведен от това, че невъзможността ЕЦБ да налага санкции на централните органи, посочени в член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014, означава, че подобен централен орган трябва да има качеството на кредитна институция, той също не може да бъде приет.

73 Както посочват ЕЦБ и Комисията, този довод почива на анализ, съгласно който компетентността на ЕЦБ в областта на пруденциалния надзор се обуславя от наличието на правомощия за налагане на санкции по отношение на включените в този надзор субекти.

74 Вярно е, както самият Общ съд отбелязва в точка 91 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 90 от второто обжалвано съдебно решение, че член 18 от Регламент № 1024/2013 предвижда, че с оглед на изпълнението на възложените ѝ с този регламент задачи в областта на пруденциалния надзор ЕЦБ може да налага административни имуществени наказания на кредитните институции, на финансовите холдинги или на смесените финансови холдинги.

75 Както обаче подчертава генералният адвокат в точки 84 и 85 от заключението си, от приложимите текстове от правото на Съюза изобщо не следва, че наличието на правомощия за налагане на санкции на даден субект съставлява необходимо условие за предоставянето на ЕЦБ на правомощия за пруденциален надзор по отношение на този субект, поради което упражняването от ЕЦБ на компетентността ѝ в областта на пруденциалния надзор на консолидирана основа над дадена група не е обусловено от условието ЕЦБ да разполага с такива санкционни правомощия спрямо субект, например централен орган по смисъла на член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014, участващ в тази група.

76 От това следва, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че липсата на правомощия на ЕЦБ да налага санкции на централните органи, посочени в тази разпоредба, не е пречка ЕЦБ да упражнява пруденциален надзор на консолидирана основа по отношение на група, чийто централен орган няма качеството на кредитна институция.

77 При тези условия, като е приел, че член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 не може да се тълкува в смисъл, че сам по себе си предполага даден централен орган да има качеството на кредитна институция, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, поради което първата част на първите основания трябва да се отхвърли.

По втората част на първите основания

– Доводи на страните

78 С втората част на първите основания CMA твърди, че противно на постановеното от Общия съд в обжалваните съдебни решения, от член 10 от Регламент № 575/2013 следва, че за целите на прилагането на член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 „централният орган“ по смисъла на този член 10 трябва да има качеството на кредитна институция.

79 Според CMA от съгласуваното прилагане на член 10 от Регламент № 575/2013 и на член 11, параграф 4 от този регламент следва, че тъй като изискванията, предвидени в последната разпоредба, могат да бъдат изпълнени само от кредитна институция, „централният орган“ по смисъла на посочения член 10 имплицитно, но задължително трябва да има споменатото качество, за да може ЕЦБ да извършва пруденциален надзор на консолидирана основа над съответната група.

80 CMA изтъква, че възприетото от Общия съд тълкуване на член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013 не зачита текста на тази разпоредба, тъй като, доколкото в нея се посочва „платежоспособността и ликвидността на централния орган“, споменатата разпоредба предвижда имплицитно, но задължително, че пруденциалният надзор над група, която се състои от централен орган и от свързани с него субекти, е обвързан от условието този централен орган да има качеството на кредитна институция.

81 ЕЦБ, Комисията и CNCM оспорват тези доводи.

– Съображения на Съда

82 В самото начало следва да се уточни, че член 10 и член 11, параграф 4 от Регламент № 575/2013 се отнасят до изключение от прилагането на предвидените от този регламент пруденциални изисквания за кредитни институции, свързани с централен орган, който извършва надзор над тях. Втората част на първите основания обаче не се отнася до наличието на такова изключение, а до наличието на „поднадзорна група“ по смисъла на член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014, който препраща към условията, предвидени в член 10 от Регламент № 575/2013.

83 В това отношение, както основателно изтъква Общият съд в точки 98—100 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 97—99 от второто обжалвано съдебно решение, в допълнение към факта, че този член 2, точка 21, буква в) препраща само към член 10 от Регламент № 575/2013 и изобщо не препраща към член 11, параграф 4 от този регламент, прилагането на последната разпоредба не е условие, а е последица от прилагането на този член 10, тъй като член 11, параграф 4 се прилага само когато компетентният орган освобождава, на основание на посочения член 10, кредитни институции, свързани с даден централен орган, от прилагането на пруденциалните изисквания на индивидуална основа.

84 Следователно, при липсата на такова решение за освобождаване, член 11, параграф 4 от Регламент № 575/2013 е неприложим и въпросът дали съответният централен орган спазва тази разпоредба е ирелевантен за целите на упражняването от страна на ЕЦБ на пруденциален надзор върху цялата група, образувана от този централен орган и свързаните с него субекти.

85 Що се отнася до посоченото в член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013 условие, че „платежоспособността и ликвидността на централния орган и на всички свързани институции се наблюдават като едно цяло въз основа на консолидираните отчети на въпросните институции“, налага се изводът, че това условие изобщо не означава, че съответният централен орган има качеството на кредитна институция.

86 Всъщност, както следва от самия текст на тази разпоредба, предвиденото в нея условие се отнася не до индивидуален надзор над централния орган, а до наличието на наблюдение на платежоспособността и ликвидността на съвкупността, образувана от този орган и от свързаните с него институции, на консолидирана основа, тоест въз основа на консолидираните отчети на тези субекти.

87 Освен това, както основателно отбелязва Общият съд в точка 106 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 105 от второто обжалвано съдебно решение, не е необходимо централният орган да има качеството на кредитна институция, доколкото изпълнението на критериите, посочени в член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013, е достатъчно, за да може да се упражни надзор за спазване на пруденциалните изисквания от страна на съответната група.

88 Поради това преценката на Общия съд, че нито член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013, нито член 11, параграф 4 от този регламент означават, че за целите на прилагането на член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 даден централен орган трябва да има качеството на кредитна институция, не е опорочена от грешка при прилагане на правото.

89 При тези условия втората част на първите основания не може да бъде приета и първите основания по жалбите трябва да се отхвърлят.

По вторите основания

Доводи на страните

90 С вторите основания, изтъкнати от CMA в подкрепа на жалбите, то твърди, че групата Crédit mutuel не може да се окачествати като „поднадзорна група“ по смисъла на член 2, точка 21, буква в) от Регламент № 468/2014 тъй като, противно на постановеното в точки 136 и 137 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 135 и 136 от второто обжалвано съдебно решение, тя не отговаря на условието по член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013.

91 CMA главно твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Решение № 1-1992 на CNCM от 10 март 1992 г. относно прилагането на солидарността между взаимоспомагателните каси и взаимоспомагателните земеделски каси (наричано по-нататък „решението от 10 март 1992 г.“) потвърждава наличието на задължение за прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства в рамките на групата Crédit mutuel и че следователно посоченото условие може да се счита за изпълнено.

92 В това отношение CMA изтъква, че макар във въведения с това решение механизъм за солидарност да съществува солидарност между касите, принадлежащи към една и съща регионална група, в замяна на това между регионалните групи няма никакво задължение за прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства. Следователно в случай на затруднение на регионална група CNCM не можела да наложи на друга регионална група да прехвърля собствен капитал и ликвидни средства в нейна подкрепа.

93 Обстоятелството, че Caisse centrale de Crédit mutuel (Централна каса на Crédit mutuel) може да се намеси въз основа на механизъм за национална солидарност, като използва ограничени ресурси, поверени ѝ от регионалните групи, не позволявало установяването на задължение за прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства между регионалните групи. Това било просто предоставяне на ограничена част от депозитите, привлечени от регионалните групи в полза на тази централна каса, която оставала длъжник на тези групи.

94 При условията на евентуалност CMA счита, че дори да се предположи, че решението от 10 март 1992 г. предвижда наличието на такова задължение, това решение не се прилага за съвкупността от субекти, съставляващи групата Crédit mutuel, подлежаща на пруденциален надзор от страна на ЕЦБ, тъй като тази група включва множество дъщерни предприятия на регионалните каси, които, тъй като не са свързани с централния орган на тази група, попадат извън приложното поле на посоченото решение и следователно не са обвързани от никакво задължение за солидарност или за подкрепа спрямо другите субекти от споменатата група.

95 Поради това CMA счита, че Общият съд неправилно е приел, че групата Crédit mutuel отговаря на условието, посочено в член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013.

96 ЕЦБ, Комисията и CNCM оспорват тези доводи.

97 Комисията твърди, че тълкуването на член L. 511–31 от Паричния и финансов кодекс, възприето от Общия съд, е твърде ограничително и че, противно на постановеното от последния, този член L. 511–31 сам по себе си е достатъчен, за да се приеме за изпълнено условието, посочено в член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, без да е необходимо да се разглежда дали решението от 10 март 1992 г. свидетелства за наличието на солидарни задължения в рамките на групата Crédit mutuel.

98 Комисията се позовава по-специално на решение № 399413 на Conseil d'État (Държавен съвет, Франция) от 9 март 2018 г. и счита, че Съдът би могъл да замести мотивите в тази връзка.

Съображения на Съда

99 Следва да се припомни, че след като отбелязва, че в отсъствието на решение на компетентните национални юрисдикции по необходимост трябва да се произнесе по обхвата на член L. 511–31 от Паричния и финансов кодекс, Общият съд приема в точка 134 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 133 от второто обжалвано съдебно решение, че текстът на тази разпоредба сам по себе си не позволява да се направи изводът, че предвиденото в член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013 условие е изпълнено, тъй като позоваването на предприемането на „необходимите мерки", за да бъдат „гарантира[ни] ликвидността и платежоспособността на всяка от тези институции и дружества, както и на мрежата като цяло", има твърде общ характер, за да може от това да се изведе задължение за прехвърляне на собствен капитал и на ликвидни средства в рамките на групата Crédit mutuel с цел да се гарантира, че ще бъдат изпълнени задълженията към кредиторите.

100 Именно след като изтъква това съображение, Общият съд разглежда дали от решението от 10 март 1992 г. произтича такова задължение.

101 Възражението на CMA, че решение № 399413 на Conseil d'État (Държавен съвет) от 9 март 2018 г. не може да бъде взето предвид при тълкуването на член L. 511–31 от Паричния и финансов кодекс, тъй като е постановено след датата на обявяване на обжалваните съдебни решения, не може да се приеме.

102 Всъщност страните са имали възможност да представят становищата си пред Съда в това отношение и Conseil d'État (Държавен съвет) във всеки случай вече се е произнесъл по тази разпоредба в решение № 403418 от 13 декември 2016 г., тоест на дата, предхождаща датата на обявяване на обжалваните съдебни решения.

103 В точка 5 от последното решение Conseil d'État (Държавен съвет) по-специално посочва, че с приемането на член L. 511–31 от Паричния и финансов кодекс френският законодател възлага на CNCM не само колективното представителство на свързаните с мрежата на Crédit mutuel

взаимоспомагателни каси, но и задачите за осигуряване на единството на тази мрежа и за прилагане на законовите и подзаконовите разпоредби, присъщи за кредитните институции, за упражняване на административен, технически и финансов контрол над организацията и управлението на всяка каса, както и за предприемане на всички необходими мерки за правилното функциониране на посочената мрежа. Освен това Conseil d'État (Държавен съвет) счита, че по силата на този член L. 511–31, когато финансовото състояние на съответните институции го оправдава и независимо от каквито и да са разпоредби или уговорки в обратния смисъл, CNCM може да вземе решение за сливане на две или повече каси, свързани с мрежата, за продажбата на техните търговски предприятия, както и за тяхното прекратяване. Според Conseil d'État (Държавен съвет) от тази законова и подзаконова уредба следва, че независимо от положението на отношенията в рамките на мрежата на Crédit Mutuel между създадените в нея обединения CNCM отговаря по закон за изготвянето и прилагането на мерките, които са част от системното регулиране на банковата система, по отношение на цялата група Crédit Mutuel и като „предприятие майка в Съюза" трябва да поддържа превантивен план за възстановяване на тази група.

104 В точка 7 от решение № 399413 от 9 март 2018 г. Conseil d'État (Държавен съвет) добавя, че тъй като изпълнението на тези задачи се вписва в регулирането на кредитните институции, това непременно означава, че CNCM е компетентна да издава предписания, които са задължителни за касите, да следи за спазването от страна на последните на приложимите към тях разпоредби и в случай на нарушение на тези разпоредби да им налага подходящи санкции. В точка 20 от това решение Conseil d'État (Държавен съвет) постановява, че за да се „осигурят ликвидността и платежоспособността на мрежата", за които те отговарят, централните органи имат право, по силата на член L. 511–31 от Паричния и финансов кодекс, да предприемат „всички необходими мерки", и по-специално да установят обвързващи механизми за солидарност между членовете на мрежата, които не могат да се ограничават единствено до създаването на предварително финансирани механизми, като гаранционните фондове.

105 Следователно от решения № 403418 от 13 декември 2016 г. и № 399413 от 9 март 2018 г. на Conseil d'État (Държавен съвет) следва, че задължението на централните органи да предприемат „всички необходими мерки, по-специално за гарантиране на ликвидността и платежоспособността на всяка от тези институции и дружества, както и на мрежата като цяло", предвидено в член L. 511–31 от Паричния и финансов кодекс, предполага много широки правомощия на CNCM за административен, технически и финансов контрол върху цялата мрежа на Crédit Mutuel, които ѝ позволяват да въвежда по всяко време обвързващи механизми за солидарност, като налагането на членовете на тази мрежа на задължения за прехвърляне на собствен капитал и на ликвидни средства, както и да взема решения, независимо от каквито и да са разпоредби или уговорки в обратния смисъл, за сливане на две или повече свързани с тази мрежа каси.

106 Както впрочем подчертава генералният адвокат в точка 125 от заключението си, щом сливането на член на мрежата на Crédit mutuel с институция във финансова криза е равносилно на изискване към този член да поеме пасива на тази институция, подобна операция може да има за този член по-обременителни финансови последици от тези, които произтичат от налагането на обикновено задължение за прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства.

107 От това следва, че член L. 511–31 от Паричния и финансов кодекс, както е тълкуван от Conseil d'État (Държавен съвет), включва наличието на задължение за прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства в рамките на групата Crédit mutuel с цел гарантиране на изпълнението на задълженията към кредиторите, поради което ЕЦБ основателно е приела, че условието по член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013 е било изпълнено.

108 При тези условия не е необходимо да се отговаря на вторите основания по жалбите, поради което тези основания трябва да се отхвърлят като негодни.

109 С оглед на гореизложените съображения жалбите трябва да се отхвърлят в тяхната цялост.

По съдебните разноски

110 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

111 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184 параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

112 Тъй като ЕЦБ, Комисията и CNCM са поискали CMA да бъде осъдено да заплати съдебните разноски и то е загубило делото по жалбите пред Съда, то следва да бъде осъдено да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и съдебните разноски на ЕЦБ, Комисията и CNCM.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбите.

2) Осъжда Crédit mutuel Arkéa да заплати съдебните разноски.

Подписи